

Lasy gminy pełnią funkcje ochronne, ale występuje też rezerwat przyrody. Kompleksy te należą w większości do kategorii lasów wodochronnych. Ponadto lasy tworzą warunki dla zachowania potencjału biologicznego gatunków i ekosystemów, zachowują różnorodność i złożoność krajobrazu.

Poza lasami państwowymi na terenie gminy Dobra stwierdza się także występowanie lasów prywatnych.

Gospodarka leśna na terenie lasów w granicach gminy prowadzona jest na podstawie:

- Planu Urządzenia Lasu Nadleśnictwa Trzebież na okres od 01.01.2017 r. do 31.12.2026 r.

5. STAN DZIEDZICTWA KULTUROWEGO I ZABYTKÓW ORAZ DÓBR KULTURY WSPÓŁCZESNEJ

5.1. Historia

Dobra położona jest w zachodniej części województwa zachodnio-pomorskiego, w strefie przygranicznej z Niemcami. Pierwsze wzmianki o większości miejscowościach w gminie Dobra datuje się na około XIII wiek. Przy czym największy rozwój gminy nastąpił w XIX i XX w.

Sama wieś Dobra została założona na planie wielodroźnicy. Z tego okresu w Dobrej zachowały się pozostałości po zespole dworskim: rządcówka, gorzelnia oraz park ze stawem i starodrzewem. Po 1874 roku powstały tu cegielnia, wiatrak i kopalnia torfu. Pod administrację polską wieś Dobra przeszła 4 października 1945 r. po wytyczeniu zachodniej granicy Polski.

Wieś Bezrzecze początkowo należała do uposażenia fundacji Mariańskiej w Szczecinie, wzmiankowana w 1336 r. w księgach. W średniowieczu była jednocześnie wsią kościelną i lennem rycerskim. W następnych wiekach, aż do końca XVI wieku, wieś często zmieniała właścicieli. W 1828 r. Bezrzecze zostało wpisane do matrykuły majątków rycerskich. Dalszy rozwój nastąpił pod koniec XIX wieku, kiedy to we wsi znajdowało się 20 domów mieszkalnych, a liczba mieszkańców w 1894 r. wynosiła 260 osób. Zlokalizowana była tu również szkoła podstawowa. W okresie międzywojennym rozpoczęto budowę budynków mieszkalnych o charakterze willowym. Osiedle podzielono na dwie części, zachodnią nazwaną Bezrzeczem Górnym obejmującą historyczną wieś podmiejską o średniowiecznym rodowodzie, powstałą w okresie międzywojennym, oraz część wschodnią, nazwaną Bezrzeczem Dolnym, której budowa rozpoczęła się w okresie powojennym. Od lat 90. XX wieku wieś ulega urbanizacji i zmienia się w osiedle o charakterze podmiejskim.

Wieś Buk to typowa osada wielodroźnicowa powstała w XIII wieku. W środku wsi zachował się kościół pw. św. Antoniego z Padwy, zbudowany z ciosów granitowych z XIII wieku (przebudowywany w XVI i XIX wieku). Pierwsze wzmianki o miejscowości Dołuje pochodzą z 1283 r., natomiast rozwój wsi nastąpił w drugiej połowie XIX wieku. We wsi zlokalizowany był kościół, wraz z plebanią i domem dla wdów po pastorach, a także dwie szkoły. Po II wojnie światowej utworzono tu szkołę podstawową, przedszkole, ośrodek zdrowia, posterunek milicji oraz pocztę, gdyż znajdowała się tu siedziba gminy. Wieś Kościno, wchodząca w skład sołectwa powstała w XVI wieku. We wsi istniał młyn i owczarnia, a także karczma celna stojąca przy granicy pomorsko-brandenburskiej.

Grzeczka powstała w połowie XVIII w. na ziemiach wsi Wołczkowo, będących własnością szczecińskiego klasztoru św. Jana. W miejscowości działały huta szkła, gospodarstwa rolne, a także duża torfiarnia. Miejscowość Łęgi do początku XX wieku była częścią składową majątku ziemskiego w Rzędzinach. W XIX wieku znajdowały się tu trzy folwarki, gospodarstwa chłopskie oraz szkoła. We wsi znajduje się pozostałość po wczesnośredniowiecznym, słowiańskim grodzie. Na terenie wsi można spotkać budynki będące pozostałością dawnej niemieckiej zabudowy, głównie o charakterze rolniczym.

Na uwagę zasługuje także miejscowość Mierzyn, gdzie dzięki badaniom prowadzonym 2010 roku odnaleziono ślady osadnictwa pochodzące z młodszej epoki kamienia. Natomiast powstanie miejscowości datuje się na XI i XII wiek. W późniejszych wiekach teren Mierzyna był często polem działań wojennych.